

Ihmelapsi

Kahdeksankymmentä vuotta sitten pidettiin pienessä syrjäisessä torpassa jossakin Pielaveden sydänmailla ristiäisiä. Perheeseen oli syntynyt poikalapsi, tuhti ja kiharatukkainen, isänsä näköiseksikin sanoivat.

Ei siinä sinänsä mitään, poikahan on aina syntynyt, mutta tämäpä olikin eri epeli. Päivän vanhana se rupesi puhumaan. Päiväunen jälkeen se kiipesi puuhun ja kävi hölkkäämässä kolme kertaa torpan ympäri. Illaksi sanoi lähtevänsä kalaan. Seuraavana aamuna syötön aikana se rupesi jo kiroilemaan. Taatanan tunaria tuli pirtin täydeltä, kun äiti vähän söhläsi.

Silloin vanhemmat hätääntyivät mokomasta menosta. He katsoivat parhaaksi hätäkastaa lapsiraukan mahdollisimman pian, sillä kohta kukaan ei uskoisi sen syntyneen vasta toissapäivänä.

Sitä paitsi pelättiin sen äityvän noitumaan vielä pahemminkin. Noloahan se on, jos lapsi kasteella kovin pahasti tupilastaa.

Niin pantiin koko muu lapsikatras pappia hakemaan. Vaan eiväthän ne malttaneet ymmärtämättömät penekset pitää suutaan kiinni. Jokaiselle vastaantulijalle leuhkivat, että meilläpä se on semmoinen ihmelapsi. Jo ennen papin tuloa sana oli kiertänyt ympäri kylää, ja nyt oli saunaruonan tuojaa ja muuta uteliasta väkeä piha mustanaan.

Koko kylä oli pakahtua riemuunsa, kun oli selvinnyt, mimmoinen lapsi oli torppaan syntynyt. Nyt oli saatu ensimmäinen nähtävyys tällekin perälle. Ihmiset tökkivät toisiaan kylkiin, kurkottelivat torpan ikkunoihin, vaativat ihmetystä nähtäväkseen, huusivat hurraata ja käyttäytyivät kaikin puolin levotto-

masti. Meinasin siinä tappelukin tulla, mutta päivänsankarin parkaisu hiljensi hetkessä koko porukan. Joku arveli, että siitä tulee vielä insinööri tai ainakin lukkari, sanokaa mun sanoneen.

Eipä aikaakaan, kun kyläläiset alkoivat supattaa, että pitää sille jotain lahjoja hommata, kun se on noin erikoinen. Tuossa tuokiossa pantiin pikkupojat kierättämään hattua juhlaväen keskuudessa. Rahaa kertyikin kiitettävästi. Vastaperustetun määmiesseuran johtokunta valtuutettiin miettimään, mitä rahoilla

tehtäisiin. Tuokion kuluttua se julistikin päätöksensä: Rahoilla ostetaan sahanpuruja, että saapi laittaa korkeushyppypaikan tämä uusi kylänylpeys, kun tuntuu olevan hölkkäävää sorttia.

Kylän öhytalon isäntä, joka oli kuullut pojan kalareissusta, nousi vielä seisomaan ja kuulutti juhlallisesti, että öhytalon takamailla se saa käydä kalalla ja metsästävässä milloin lystää.

Saapui siihen lopulta kappalainenkin kieseillään ja toi terveisiä kirkonkylästä. Sinne asti oli ihmelapsen maine jo levinnyt. Oli oikein rovastikin lähettänyt kauniin kirjeen, jonka kappalainen isolla äänellä luki kaikelle kansalle. Kovasti kiitteli ja toivotteli onnea, se rovasti.

Aikanaan päästiin sitten kasteoimitukseenkin, jonka aikana lapsi kuulemma käyttäytyi tyydyttävästi. Valitettavasti tuon ajan kirkonkirjat ovat jo hukkaantuneet, eivätkä kuulopuheetkaan ole tuosta ihmelapsesta sen koommin mitään maininneet, eivät edes kasteessa saatua nimeä. Mikä hänestä lie tullut isompana, ehkäpä tukkijätkä, ehkäpä tohtori.

Vaan ristiäiset olivat kumminkin komeat.